

Sobotný obed pod zámkou

Milá Marta,

ďakujem za minulotýždňový list, veľmi ma potešil. Ani my nemáme veľa nového, sedíme prevažne doma a čakáme, kedy sa tá prekliata koronakríza skončí. Hovorím teda hlavne za seba. Náš syn je naopak vo svojom živle – odpadli mu takmer všetky písomky a nikto nesleduje, koľko času strávi na počítači, pretože teraz je to jediná rodičmi aj školou odobrená voľnočasová aktivita. To sme teda dopadli, čo? Normálne ho musíme občas vyhnať von na bicykel alebo aspoň na korčule.

Ináč je všetko po starom – dostať z neho viac než dvojslabičnú odpoveď je nadľudský výkon a keby mohol, tak sa vo vlastnej izbe zabarikáduje.

Cez víkend nás však prekvapil – sám od seba nám počas sobotného obeda začal rozprávať o španielskej chrípke. Špeciálne zdôraznil, že aj začiatkom leta 1918 si ľudia mysleli, že už majú to najhoršie za sebou. A potom v auguste prišla druhá vlna, oveľa smrteľnejšia, ktorá vo veľkom zabíjala najmä mladých. Pridal aj niekoľko chutných detailov, napríklad že hrobári boli príliš chorí na to, aby zvládli také obrovské množstvo mŕtvol, masové hroby preto vykopávali bagre a ľudí tam nahádzali len tak, bez truhiel. Nádherné spestrenie obeda, to Ti poviem ... kto by ho nemiloval?

„Takže by sme sa nemali príliš tešiť, že je po všetkom,“ uzavrel túto obedňajšiu historickú exkurziu náš syn. „Ani by sme sa nemali spoliehať na to, že to Európa prežije.“

To ma celkom zaujalo. „Prečo by to nemala prežiť?“ opýtal som sa ho. „Choroby dnes síce cestujú oveľa rýchlejšie než pred sto rokmi, ale oveľa rýchlejšie reaguje aj moderná medicína. No ten úplne najdôležitejší rozdiel je v tom, že dnes v tom nie sme sami. Pozri, nemecké nemocnice liečia aj talianskych a francúzskych pacientov, krajiny si posielajú rúška a ventilátory, uviaznutých turistov vozia z celého sveta domov spoločné lietadlá. Únia financuje výskum na vývoj vakcíny a členské krajiny dostanú obrovské sumy peňazí, aby sa čo najskôr opäť postavili na nohy. Rozbiehalo sa to síce trochu pomalšie, ale teraz to máme pevne v rukách. Vírus asi tak skoro nezmizne, ale už nečakáme plní zúfalstva na to, koľko ľudí neprežije dnešnú noc. Čo by za tento pocit dali ľudia v Európe pred sto rokmi?“

„Takže, ak to takto pôjde ďalej, na jeseň už budeme chodiť zase normálne do školy?“ opýtal sa náš vydarený potomok.

„Áno, ale hádam Ti to bude stáť za ten pocit, že sme to úspešne zvládli, či nie?“

„Hmmm ...“ zamyslel sa ... „tým by som si nebol celkom istý.“

No kto by ho nemiloval?